

SİNEMA

Evet fukara yılda bir gün et görür demişler doğru demişler. Bende tuttum. Sanki bir kara sevda gibi, hangi deli rüzgar kafama çarptı onu da bilemiyorum fukaralıktan kurtulma yolu diye evet et almaya karar verdim. Kasaplara öyle gidip gelmediğimden ancak vitrinlerine , içeri girip gövdelere hem de etrafında dönerek baktım. Kararsız olduğumu kasap yüzüme vurdu. “Bu gidişle kazmaya kulp alamazsın” dedi. Lafı uzatmayalım eti aldık eve geldik. Yolda et kokusundan komşular rahatsız olacaklar ağızlarını sulandıra sulandıra bizi evden söz edecekler; Acaba hanıma hangi yemeği yaptırsak, topu topu bir kilo et, biz varız yedi kişi, haşlama, kızartsa birer dirhem düşmez. Bak nerden aklıma geldi. O duvardaki kurumuş, içi oyulmuş patlıcanlar asılı durur öyle. Hanıma birinde demiştim de “et getir içini doldurayım” demişti. İşte tam oldu. Bu etle içini doldursun. Bize iştahla yiyelim” içimden böyle geçti. Eti hanıma uzattım. Suratını uzun uzun seyrettim bir şey değişmedi. Bir palan kuruyormuş gibi içiyle dışıyla sessizdi. Sadece” Hayrola. Ters tarafınamı yattan. Yoksa falınamı bakıttın. Bu kadarını avuç açanlara da vermezler. Kimin dişini kovuğuna gidecek” dedi. Daha da üzenine varsam dövüşecektik biliyordum.

Yerleri parsel parsel edip. Sık sık evler dikip, aralarına adamların arabaların gelip gitmeleri için, çocukların bol bol yaramazlık denemeleri yapmaları için birde karılar kocalarıyla çeneleşirken geçenlerin duymaları için ayrıca komşu kadınların bir araya toplanıp çeneleşmeleri, dahasıda gelip geçen süslü püslü bayanların hoş endamlarına, konup kalktıkları yerlere ait özlem olarak ev kadınlarının sümük çekmeleri içik sokaklar koyarlar. Mini mini pencereler onların demirleri, tel örgüleri olur. Demirler kötü adamları, tellerde böceklerin kötülerini engeller. Ya da içerdeki olup bitenleri bir parça olsun gizler. Siz böyle düşünürken demirlere çaput bağlayanlar, tellerin arkasında kaç göz oyunu sergileyenlerde bunu –masumluklarını- gizlemek için “velinimet” sayarlar. Komşu duvarları yüksek mi, enginmi yapmalı hem zararı hem karları vardır. Bahçeye bir ağaç dikmelimi dikmemelimi? Sokağa bakan duvar diplerine siperlemek için gerekli saçakları uzun bırakmalımı, bırakmamalı mı? Bunları değişik değişik ayarlayanlar var. Seçeceğiniz şekil birazda kuşklarını yapılaştıracak. Ve böylece “mahalle” toplumun abidesi olacak. Kadına ve erkeğe ait sırları yazılı abide.

Kadınlar. Kadınlar başka başkadır evlerde, sokaklarda, pencere önleri de. Çene çalmalarda, başkalarına bakıp iç çekmelerde. İşte komşu kadını. Aylak mı aylak. Böyle olması bilmem neden ileri geliyor. Olmuş bir kere çıtlık çıkarır durmadan. Öteki kadınların anlattıklarına göre ‘çok harman yeri dişlemiş biri’ “ondan al haberi” “ lafı ballandıra ballandıra anlatır “ “ şu kadınla gezmeye doyum olmaz” mahalle çocuklarının hülyası sinemadır. Sokak senaryosuz, kuralsız, yersiz sinema gösterileri sanki. Tabanca çekenler, ölenler, sevenler, kaçanlar,

sevgiliye mektup tasarımlar, daha niceler. Kadınlarınki ise bahar günü gibi. Değişir durmadan. Bizimki de komşu cırtlak kadının sinemayı anlatışı ananda ağzından sular akıyordu. Oğlunun çaldığı yırtık, çizik afişlerdeki melek gibi kadınlar sokakta tellalların tablo sırtında film afişi gezdirmeleri kadını cennet ülkesine iple çekiyordu. “Sinema. Sinemaya gitmek. O kadınlara şey diyorlar. Şey artist yani. Mahallenin en gözlü kızları artist olurmuş ancak. Bir artist oldun mu ya. Zevk, para –araba- yiğit yiğit sevgililer. Dünya senin. Plaj deniz. Her şey her şey” merak, büyüdü de büyüdü bizimki de. “Bir sinemaya gitmek” dedi son kararında. Çok kere söyledi komşucağıza. Kabul edemedi “Benim paramı da verirsen. Orda boş mu duracağız yani. Çekirdek, eğlenceler. En az yüz liraya patlar “ Beriki dudak ısırmıştı. İçinden “ne pahasına olursa olsun” dedi yine. Ama ama para. Nerden nasıl almalı, kim nasıl vermeli. Bizim o-adam bizim adan ne kazanıyor ki bana da versin. Hem bana para verir mi gün mü gördüm ben yani. Ah kara bahtım. On lirakılıktan yukarsını tanımam. Bizde adam olacağız gün göreceğiz de. Anamdan bahtı kara doğmuşum zaten.

Gün ola harman ola. Gün döndü dolaştı bu güne geldi. Bizim adamın bir hal olmasına yani nerden aklına estiyse et almasına. İçinden bunlar geçti sinsice cırtlak kadının sinemayı öteki komşuya anlatırken duvardan dinlediği sıra. “sinemaya gitmek ama neye” Kadın berikine geldi. “Canım sinemaya gitmek istiyor”

-Beni de götürünmü

-Mıngır yok kara gözlüm

-bende de yokki

-kız (sinsi, sinsi) hiç para edecek bir şeyin yok mu?

-Yok

-Hiç bir şey almaz mı?

-Almaz almazda bugün nerden aklı estiyse bir kilo et almış.

Kadın keşfetti keşfedeceğini.

-Sinemaya gidecek misin. Öyleyse eti bizim olana vererek tanıdığım kasap var ona götürsün. Para etsin getirsin. Beraber gidek oldumu?

Bu fikirde anlaşılan kadar epey uğraştılar. Bir bilinmeze kanatsız kuşlasın çırpınışı gibi hızla koştular.

Koca eve geldi. Patlıcan kurusu hala yerinde duruyordu. En büyük çocuğundan anasını sordu. Onunda başkalarından öğrendiğine göre sinemaya gitmiş olabilmemiş. Adam sustu. Öyle sustu ki kadın geldiğinde bile sustu.